

politikai és gazdasági realitása diktálta politikáját, de ideológiai elkötelezettségét és politikai elképzeléseit nem akasztotta szögbe, és követőinek pontosan ez imponált. Továbbra is a régi sovíniszta nacionalista volt, a faji antiszemitizmus híve, gyűlölte az értelmiséget, és nem adta föl szociális radikalizmusát sem. Ez a radikalizmus ugyan nem volt magától értődően kapitalizmusellenes, de a történelmi osztályok, az arisztokrácia öröklött előjogainak eltörlését magába foglalta. Miniszterelnökségének első időszakában a Bethlen-csoportra támaszkodott, elsősorban azokra, akik a kormánypárt padsoraiban ültek az Országházban, de amilyen mértékig sikerült megszilárdítania hatalmát, úgy nőtt benne az elszántság, hogy megszerezze a cselekvési szabadságot, és kihámozza magát a konzervatív arisztokraták által ráaggatott istrángból. Maga köré próbálta felsorakoztatni a hagyományos szélsőjobbaldaliakat, az elszegényedett alsó középosztálybelieket, a munkanélküli diplomásokat és értelmiségieket, a „megalázott” tiszteket, a közhivatalnokok tömegeit és azokat a hazafias érzelmű menekülteket, akiket az utódállamok területéről űztek el. Fokról fokra jelentős hatalmi bázist épített ki úgy, hogy az államgépezet katonai és polgári hivatalaiba saját híveit nevezte ki. 1934. október 9-én egy horvát nacionalista Marseille-ben meggyilkolta Sándort, Jugoszlávia királyát és Louis Barthou francia külügyminisztert. A Népszövetség által indított vizsgálat erősen feszegette Magyarország felelősségét a merénnyel kapcsolatban. Tiltakozásul sok hivatásos tiszt mondott le, ami kapóra jött Gömbösnek, hogy a hadsereg felsőbb köreibbe, beleértve a vezérkart, németbarát fiatal tiszteket nyomjon be nagy számban.

A fasiszta Olaszország politikai gyakorlatát követve megrendszabályozta a fokozatosan zsugorodó és amúgy is elbátortalanodott ellenzékét. 1935 tavaszán már annyira nyeregben érezte magát, hogy tisztogatást kezdett a kormánypártban, és új választások kiírására tett javaslatot. Március 31-e és április 7-e között tartották a választásokat közvetett szavazással, a belpolitikai élet erősödő radikalizálódásának a jegyében. A Bethlen-féle választójogi törvény alapján történő szavazásnál az eredmény egy pillanatig sem lehetett kétséges. A 245 tagú Házban a Gömböst követő kormánypártnak 170 képviselője volt, közülük 154-et küldtek be vidéki választókerületek, amelyekben nyílt szavazással választottak. A kormánypárt korábbi képviselői közül mindössze 25-en kerültek be ismét a parlamentbe, jelezvén, milyen alaposan átszervezte Gömbös a pártot. Bethlen csoportja és a függetlenek mindössze tizenkét mandátumot szereztek, és az ellenzékhez csatlakoztak.³⁹

Az 1935. évi választások nyomán polarizálódott a politikai színtér. Az ellenzéki koalíció a hagyományos konzervatív-liberális uralkodó osztály embereiből, a szociáldemokratákból, a legitimistákból és a zsidó képviselő-